

ISSN: 1301-1383

Gölge

BULMAK

Bir an kayboldun gibi! yaşadım kıyâmeti
Yoruldun ama buldun ey kalbim emaneti

Yeniden su yürüdü dalıma yaprağıma
Bir bakışın can verdi kurumuş toprağıma

Çiçeğe durdu kalbim içtim parmaklarından
Göz çeşmem suya erdi sevda kaynaklarından

Bir aydınlık denizin sonsuz derinliğinde
Yüzüyorum gözünün yeşil serinliğinde

Bir ışık bir kelebek biraz çiçek biraz kuş
Yeni bir ülke yüzün ellerimde kaybolmuş

Soluğum bir kuş gibi uçuyor ellerine
Kapılıp gidiyorum saçının sellerine

Gözlerinden göğüme sayısız yıldız akar
Bir gülüşün içimde binlerce lamba yakar

Bir kurtuluştur o an çağrılrsa senin adın
Sesin ne kadar sıcak sesin ne kadar yakın

Tabiat bir bembeyaz gelinlik giymiş gibi
Yüzüme kar yağıyor sanki elinmiş gibi

Sensiz geçen zamanı belli yaşamamışım
Sensizlik bir kuyuymuş onu aşamamışım

Bir yol buldum öteye geçerek gözlerinden
İşte yeni bir dünya peygamber sözlerinden

Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm
Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm

* Şiirler 2. baskı

KIRAGI Şiir Dergisi • Kırk beş günde bir çıkar • Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Cengiz Coşkun • Genel Yayın Yönetmeni: Tayyip Atmaca • Yayın Koordinatörü: Mehmet Durmaz • Tashih: Burhan Sakallı • Yıllık Abone: 1.000.000.-TL • Abonelerine gönderilir • Posta Çeki Hesap Numarası: Tayyip Atmaca 507532 • Gelen her mektup cevaplandırılır • Gönderdiğiniz her mektup için iki mektup pulu göndermeniz rica olunur. • Yazışma Adresi: P.K. 50 OSMANİYE • Telefonlar Büro: (0-322) 814 98 09 C.C.: (0.364) 212 29 97 Ev: T.A.: (0-322) 812 72 56 Ev: M.D.: (0.322) 822 17 68 • Dizgi-Grafik Düzenleme: Lider Klişe-Dizgi Tel: (0.344) 214 05 79 Baskı: Dizgi Ofset: (0.332) 342 07 42 KONYA

GÖRÜNTÜSÜZ ŞÖLENLER: ŞİİR SORUŞTURMALARI-ÖZEL SAYILAR

Gündelik hayatımızın hengamesi içerisinde pek belli olmasa da; şiiri hayatlarından pay sahibi kılanlar az değildir. Bu ilgi öylesine yabana atılamaz bir ilgidir ki, günlük süreli yayınlarda bile şiir üzerine yazılmış yazılar okuyucu bulabilmekte, bu durum doğal olarak dergilere de yansımaktadır.

Dergilerin şiire ilgileri 'şiir yayımlamak' ötesinde; 'poetika ortamı' oluşturmak, en azından buna katkıda bulunmak çabasına kadar uzanmakta, bu durum şiir özel sayısı hazırlamak veya şiir soruşturması yapmak şeklinde tezahür etmektedir. Ancak birçok konuda olduğu gibi bu konuda da kavram kargaşası ve neticede eylem tutarsızlığı yaşanmaktadır.

Kelimeleri olur olmaz her yerde kullanmak ya da yapıp ettiklerimize gelişigüzel karşılıklar bulmak mülevvesliği öylesine işlemiş ki içimize, artık ne yaptığımızı ne ettiğimizi bilemez hale geldik. Bunun bir örneği sözünü ettiğimiz özel sayılar ve soruşturmalardır.

Hemen bir karşılaştırma yapalım: 'Şiir soruşturması' ifadesi ile 'şiir özel sayısı' ifadesi aynı şey midir? Kim, anlambilim açısından bu iki ifade biçiminin aynı 'şey' olduğunu söyleyebilir? Bu mümkün mü? Diğer yandan bu ifade biçimleriyle karşılanan 'usuller'in nitelik olarak aynı şeyler olduğunu söyleyebilir miyiz? İşte bu son soruya "hayır" demek zor değil. Adına ister soruşturma densin ister özel sayı yapılan şey aynı: Yani, tesbit edilmiş soruları şairlere ulaştırmak, onlardan kimilerinin oturup özenle hazırladıkları, kimilerinin de kalabalık olmasın diye uszulen bir araya getirdikleri alışagelmış yuvarlak hatta daha da vahimi tek bir kelimeden ibaret cevaplarını yayımlamak. Bunun dışında ne bir şiir incelemesi, ne bir poetika karşılaştırması, ne de şiir üzerine söylenenlerin aklı başında bir değerlendirmesi vardır. İşin kötüsü bunlar gündemde de yoktur. Yapılan iş soruşturma is eyapılagerinin eksik olduğunu söyleyebiliriz, ancak özel sayı ise bu kez de yapılanın yeterli olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü özel sayılarda ele alınan konu enine boyuna ortaya konulmalı, soruşturulması yanısıra tartışılmalı,

değerlendirilmeli, tesbitler yapılmalıdır. O vakit yapılanların bir anlamı olur.

Şimdi bir prantez açalım ve kısa bir değerlendirme yapalım: Birçok kez söylenmiştir şiirin 'şahsilik'i. Evet, şiir şahsidir, ama şahsiliğin de gidip dayandığı bir yer vardı. Şahsi oluşundan kaynaklanan soyutluğunu örtüp onu nesneleştirirken olmadığı şekliyle konumlandırmak veya aleladeleştirmek bizzat şairler tarafından şiire yapılan en büyük kötülüktür. O, ne bir 'vahi'y'dir; ne de bir motor sesi. Sadece bizim kadar dünyalı, olabildiğimiz kadar biz'dir. Düşünün bir kere, 'yaşanan'ın ne olduğu konusunda 'yaşayanlar' olarak gerekmiyor mu? İşte şiire olmadığından öte ya da olduğundan az konumlar belirlemek şairlerin imtiyazı değildir. Yani birilerinin şiirin yaşanılabilirliğine başka birilerinin de yaşanılmazlığına dair söyledikleri tutarlı olmalı. Kimse şahsiliğin, aka kara deme özgürlüğü olduğu sanısına kapılmamalı. O yüzden söylenenler sorgusuz kalmamalı.

Bu bir örnek. Bu tür temel konularda şairler karşılıklı olarak değerlendirmeler yapabilmeliler. Dergilerse gerekli olan şartları ve ortamı hazırlama becerisini gösterebilmeliler. O zaman soruşturmalar bir işlev kazanır. Aksi halde sorular gönderip cevaplar almak ve onları yayımlamak kolaycılığı, ilgiyi biraz canlandırmak taktiğine dönüşür. Belki de dönüştü bile. Mesela, onca yıldır yapılan soruşturmalar sonunda verilen cevapların derginin poetik yaklaşımıyla ne denli örtüştüğü ya da örtüşmediği hususunda bir değerlendirme yapıldığına şahit oldunuz mu? Veya özel sayı kapsamında kuru övgülerden başka yanışiyla doğrusuyla, eksiğiyle yükseğiyle hangi tesbitler yapılmıştır.

İşte, sorgusuz soruşturmalarla ve soruşturmadan öteye gidemeyen özel sayılarla şairleri görücüye çıkaran dergilerimiz, alışagelmışin dışında 'olması gerekenler'i ortaya çıkarabilecek eylemlere imza atmalıdırlar. Yoksa şiir şölenlerinin görüntüsüz şeklini temsil etmeye devam edecekler.

KALBİMİN ŞİİRLERİ

1

sonra bir gün eriyince saçların ellerimde
unutulmayacak yağmurla düşürülen tarih
çünkü ürkek bir kuş
selam vererek uçarsa gözlerine
işte oradan doğar bir hilal
ve saçlarını eriten bakışlar ki
melalin tarihini en iyi bilendir

2

siz çok güzelsiniz bakamıyorum gözlerinize
kabul ve işte kapanmış bir kepengin ardın-
dayız
ardımızda iki çift göz vardır
kalbimizde kurulmuş otağlar.

3

bilsem ki
vakit şimdi şiirsel bir akşamdır
ve tango varsa eski bir gramofonda
ağlarım inan ki ve ağlatırım
soyunurken çileyi ve zulmü zaman
yeni baştan bir sayfa aralayarak
gözyaşıyla bir dibace düşürüp
şiirsel bir akşamda
ağlarım inan olsun ve ağlatırım

4

deniz gözlüm
kaç dünya bir sen eder

öyle berrak ve safsın ki
yok oluyorum değince gözlerin gözlerime

aşk sarıyor beni ürpertiyor
seni sevdikçe ben oluyorum

5

ben geldim
takvimleri atıp acılarla dolu denize
gözlerinin sihrinden oluşan bir ummandayım
tut ellerimi
yandıkça yanan bir ateş olup
düşelim donmuş coğrafyalara

ben geldim

acının yüzünü unutmayı dileyerek
bir çocuksu tebessümde
güneşin ışığına yeniden kavuşmak için
gözlerinin önünde bitmeyen /
bir hayal olsun için
yalnızlıkla yoğrulmuş ruhum

gözyaşı yağmurumda ıslan aşk ol
aşk ol kimse sevemezdi bunca seni
gam basar hüzünlenirim sokaklarda
bir akşamdır güneş batar
dinmez gözlerinin ışığı ıslı ıslıdır
ellerindedir ellerim erir biterim

6

leylim bu gece kar yağar inan bana
ellerimde gül kuruları ve bitmiş baharlar
kar yağar saçlarına
her biri bir çiçek olur yağar kar
leylim bu hangi bahar

pınar suları gibi akacak bir ince ezgi
soyunacak bütün mevsimler çiçeklerini
ruhumuzu aydınlatan ışıklar oldukça
kopuzumda kırık bir bozkır havası
her gece kar yağar gözlerinden
gökyüzünden kar
leylim bu hangi bahar

6

akşam şiir demektir
en güzel şiir sensin

aşığım bu akşam sırlıslıkla
damarlarımda dolaşan şiirdir
arınıyorum solgunlaşan güneşle
terk ediyor beni kirli yüzüm
terk ediyor her gün bir daha bir daha
öfkemle kirlenen kanım

ılık bir aşk yürüyor damarlarıma
hazla ürperiyorum
birden başkalaşır yeryüzü
birden kayboluyor güneş

karanlıklar bize değildir
dağbaşı dumanları sisli geceler
kalbim aşkın otağıdır
açılır kapılar
vakitsiz açar kan kırmızı güller
damarlarımda kan değildir dolaşan

akşam şiir demektir
ben aşk olurum
yürürüm ardımsıra kuşlarım ve yağmurlarım
sırlıslıkla ıslanır da girerim
kalbine
sıkı tut ellerimi

7

sana yine bir şiirle geldim
ışıklaşıp aydınlansın gönlün

sırtımı sana yasladığım an
birdenbire diner fırtınalar
acılarım ve dinmez ağrılarım

gittikçe korlaşan bir ateş
yakar durur gönlümü
ılık bir akşam rüzgarı
savururken saçlarını
gözlerinin serinliğine sığınırım

denizlerine
sevgimizin şarkılarını söyleyip duran
martılara

8

yıkılıverir birden her akşam
bu dağlar
içimde ağlayan çocuk sesleri
konar pencereme güvercinler
ufuk kızılığında oynar
hüznün ışıkları

gökyüzü mü kararır kalbim mi
bilemem yürüdükçe kaybolur arz
bir rüya gerçek olur birden
yakamozlara sığınan bir prenses olursun

akşam ki
başlar ve biter göl ışıklarında

taşları çatlatan bir yalnızlıkla
yaşarım
yaşarım içimde ne ırmaklar kurur

ne güzel bir acıdır
yakar kavurur beni
el açar ve yanmayı dilerim
bir gül'ün bahçesinde

9

karşı dağ etekleri hüznü bir şarkıdır
dersem inan ki ağlamışımdır

savrulan saçlarından yangınlar oluşur
bilmez bunu yaktıkça yakarsın

her hüznü
alıp çeker beni hayatın limanlarına
uzak yolculuklara çıkan gemilere takılıp
peşinsıra gitmek isterim hayalinin

ah öldürme beni çoban
kavalına yüklediğin ezgiler

ağlatmazsa öldürür beni çoban

güneşe saplanıp kalan bir hayale
meftunum
ne yana uzatsam ellerimi
yine talihsiz bir yalnızlığa düşerim

10

dualarım bitmedi bir deniz oldu bitmedi
şükürler kıldıkça aşkıma

yoktur senden güzel şiir
senin gözlerinden güzeli de
hiç kimse bakmamıştırdoyasıya
gözlerine
güneşe bakılmaz çünkü
aşkın kıvılcımına asla

11

yeni kelimelerle açtım kapımı

ne zaman ki esse bir ince rüzgar
yaralanırım günboyu yaramı sarar
ağlarım hep gelen geçene şiirler okuyarak
bir mecnun değilim kabul
içimi yakıp kavuran
gözlerime bitmeyen bu yaşı veren ne

sultanım

kum tanelerine sarınarak
eşiğine gözyaşıyla taşıyım aşkı

ben her acıdan geçtikçe insan olurken
kendinden uzaklaşan insanların dilinde
parmakla gösterilen bir mecnun oldumsa
senin yerini arzdan süreyaya çıkaran benim

dua:

gelsen bir hayal olur uçarsın istemem
öyle uzaklarda dur ve gülümse ki
arz ayın ve güneşin ışıklarına kavuşsun
bir hayal olup gelme istemem
mehtabı kıskandıracak bir aşkla sev beni

13

öylece oturup bana bakıyorsun
gözlerini keşfediyorum yeniden

yağmurumu kuşanıp geliyorum
bir gökkuşağı altında birleşiyor ruhlarımız

hiç eskimeyen ışıklar taşıyan
iksirli billur bir pınar
oluyor gözlerin

hergün ilk kez bakıyorum o denizlere
aynalarda birleşen ruhlarımız
küçültüyor arzı
ve gözlerini keşfediyorum yeniden

bu gün yine battı güneş
dalıp çıktım sensizliğinde günah denizine
oradan huzuruna rabbin
seni gördüm yeniden keşfederek
şükürler kıldım yağmurda ıslandım
aşık oldum
şiirler okudum kuru bir rüzgara

14

işte konuşuyorum
gözlerine bakarak tutup ellerinden
gözlerin ki bir denizdir bilirsin
orada boğulmak istiyorum
ola ki çırpınarak tutunur da
öylece girerim kalbine

segilim

biz yaşadık en güzel aşkı
insanların unuttuğu zamanda
ferhatı mecnunu ve şiirini
yoktu hayatı bir saz teline
sığdırıveren ozanlar
yoktu ve söylemediler destanımızı
ama sevgilim
biz yaşadık en güzel aşkı

sevgilim
zamanı kısıktırarak bir aşktır bu
arzu sarsacak bir aşk
başını göğsüme yasla
gözyaşlarımızda birleştirelim aşkımızı
aşkımızı ağlayarak yaşayalım
ve şiirimizi yaşayarak yazalım

15

aşkı bir yürekle konuşmadım diye
bana dağların ardından
ince ve sessiz konuştun
bir yağmur gibiydi sözlerin
ellerini aradım ah bulamadım
buğulanan gözlerim neyi arar
nedendir bu billur yalnızlıklar
takvimlerin ortasında

hayallerime ne zaman sığınsam sen varsın

sevgilim
yalnızlıklar bizi insan yapar
ve yalnızlık en büyük şehidir insanın

ne vakit ki ellerinde buldum denizimi
insan oldum yeni baştan

içimde eksilmeyen bir yağmur var
dolukan dolukan ve akıveren birden
birden boşluğa uzanan ellerim
ve düşüveren ellerime bir kırmızı karanfil

bir ukde olur hasretim konuşamam
telefonun telleri taşıyamaz bu acıyı
uzak bir dağdan gelir
taşları delip gelen aşkın sesi
ve yalnızlıklarım
taş çıkartır mecnun aşklarına

16

sahibi olurum dünyanın
buhranlardan ve serserilikten çıkıp
en güzel ve yağmurca saf ve berrak

duygularımı kuşanıp
öylece seyretmek seni
bir kartpostal gibi
ama canlı ama bitmez bir güzelliğe
parmaklarımla dokunarak
bir büyüünün bozulmaması için

hani burada olmalıydın şimdi
odama süzölen ay ışığı gibi
yumuşak ve tatlı bir söyleşiye dalıp
mehtabın sularında gezinmeliydik
nefeslerimiz bir bedenimiz bir
kalbimiz bir olmalıydı
mehtabın ışığıyla her gece her gece
aşkımızın destanı düşmeliydi arza

bakacaksan gülümseyerek
ellerimi tut da gülümse
gecenin içinden bir şiir çekip çıkaran şairin
kollarında uyu ki
şiirime kanımı vermeliyim
şiire seni katmalıyım kalbimden çıkarıp

17

sana dağların ardından sümböller getirdim
gece yürüyüşlerinde söylenmiş ay söylevleri
gün oldu hiç eksilmeyen bir tatlı helecanla
damarlarıma yürüdükçe aşk
ince ürpertilerle sarsıldım ve sarıldım ellerine

ellerin ki
her dem barındırandır aşkın yumuşaklığını
sevda sözlerini işlerken gözlerine

zamana sevdayı yükledim
güne sergüzeştimizi
her gece senle yeniden okudum ilm-i aşkı
sığındım limanına dünya gamlarından
kalbimde huzur gönlümde huzur
ve sen ey aşk perisi
uyuyansın her gece kollarımda

ŞAİR MUSTAFA ÖZÇELİK'LE SON KİTABI ÜZERİNE

"Dünyanın Tenhasında" ismi nasıl doğdu? Bunca kalabalığa rağmen dünya gerçekten تنها mı? Adı geçen isimle neyi anlatmak istiyorsunuz?

- Onca kalabalığına rağmen dünya, benim için gerçekten تنها bir yerdir. Bir akşam vaktini düşünün: Sokaklar boşalmış, karanlık her şeyin üzerini örtmüş. İnsanlar evlerine çekilmişler. Böyle bir ortamda siz, ölümü, kıyameti, mezarı düşünmez misiniz? Böyle bir ortamda kuşandığınız tek şey, yalnızlık yani tenhalık olmaz mı? Dolayısıyla "Dünyanın Tenhası" dünyada şair olarak benim durduğum yerin adıdır. Dünya kalabalığı kesrettir. Kesret tuzaklarına düşmeden yaşamamanın adıdır şairlik. İnsan olmamızda aslında bunu gerektirir. Dünyada olmak ama dünyalı olmamak... Başka bir ifadeyle dünyadan gafil olmak ama kendinden asla... Dünya gafleti, kendinde olmak şuuru ifade ediyor.

Şiir kitabınız hakkında pek çok eleştirmen değerlendirme yazısı yazdı. Özellikle de "Fısıltı" şiiriniz üzerinde durdular. Bu şiirinizin beğenildiği hemen farkediliyor. Nedir bu şiirde fısıldadığınız şey?

- Beğenilen şiirler, kendimizi bulduğumuz şiirlerdir. Fısıltı, bu anlamda diğer şiirlerimden farklı bir ilgiye mazhar olduysa sebebini burada aramak gerekir. Aradığımız şey, aslında hep aynıdır ve dünyada yoktur. Neticede, onca arayıştan sonra yine içimize döneriz. İşte fısıldanan gerçek içimizdeki gerçektir. Yani bir cevherdir o ve ancak fısıltıyla söylenebilir. Ayrıca ehliyle paylaşılır. Mutmain bir kalpten feryat yükselmez. O, teslimiyet ve vuslat sularındadır.

"Ürkek duruşlarımız anlatır/ Hayatın dışında yaşadığımızı" diyorsunuz kitapta yer alan bir şiirinizde. "Hayatın dışında yaşamaktan kastınız nedir? Şiir toplum ilişkisi üzerindeki düşünceleriniz nelerdir?

- Hayat, bizi hep içine çekiyor, çekmek istiyor. Ama, biraz ürkek, biraz kaygılı ve biraz da muhalif bir tavırla dışında kalmayı yeğliyorum. Bu, hayata, insanlara, olaylara ilgisiz kalmak manasında değildir. Hayata yenik düşmemenin, ipi ona vermemenin bir ifadesidir. Böyle anlaşılmalıdır. Elbette, toplum gerçeği beni de kuşatan bir gerçek... Onun dışında değilim ama ilişkilerimin somut alış verişler şeklinde gerçekleşmesi gerekmiyor.

Şiirlerinizin çoğu serbest ölçüyle yazılmış. Serbest şiir hakkında ne düşünüyorsunuz? Serbest yazmanızın özel bir sebebi var mı?

- Şiirin biçim özellikleri, biraz da yaşanan zamanın şiir, sanat, estetik ölçüleriyle ve gerçekleriyle ilgilidir. Tabi, muhteva da bunu belirleyen bir başka etkidir. Serbest yazmak, özel ve ısrarlı bir tavır neticesinde gerçekleşen bir şey değil. Belki şiirdeki ustalarım bunda etkili oldular. Ama şimdi görüyorum ki, benim tarzıma uygun bir ölçü... Serbest şiir, görüldüğü kadar kolay yazılan bir şiir değil. Kendi içinde görünmeyen zorlukları var. Ama bu tarzda iyi şiirle iyi olmayı ayırmak epey zor. Çünkü bu tarzda iç disiplin önemli... Bunu da iyi okurlar farkedebilirler.

Tüm şiirlerinizde çocuklara özel bir ilgi gösterdiğiniz hemen farkediliyor. Çocuk, şiir ve çocuk, şiirimizde çocuk

SİYAH-BEYAZ: ÖZLEM

Mermer delinirken farkettiler onlar
Oysa ben sürekli damlayan suydum
Tekrar tekrar
Tekrar
Ne öpüşler öperdim ölmeden önce; mermer

Ben saydam damlardım mermerler beyaz
Düşen her damlaya bir beyaz kefen
Tekrar tekrar
Tekrar
Siyah-Beyaz; çoğalırdı tüm fotoğraflar

Oysa ben sürekli damlayan suydum
Mermer delinmeden önce ve sonra
Özlemeyi bilmesen mermerleri delmezdim
Tekrar tekrar
Tekrar
Toprak gözlerimden öpene kadar

hakkında neler söylemek istersiniz?

- Çocuk, benim dilimde şiirin ta kendisidir. Şairler de zaten Nietzsche'nin ifadesiyle "Büyümesi durmuş çocuk"lardır. Çocukluk, şiiriyeti en çok olan dönemimizdir. Dünyaya umursamaz gözlerle ve cesurca üstelik hesapsız bakabiliriz. Onunla fazla alış verişimiz yoktur. Düşsel evrenimizi dünyanın hiç bir şeyi bozamaz. Ayrıca çocuklar, geleceğe dönük düşlerimizdir. Bu yönleriyle de bizi çekerler. Ve onlardaki o müthiş duyarlılık... Şiirin ihtiyaç duyduğu bir önemli özelliktir bu. Ayrıca öğretmenim ve dünyamda hep çocuklar var.

Son Sözler isimli şiirinizde "Artık sabrım kalmadı / Gücüm yok gecenin ve beklemenin sırrını çözmeye / Yorul-

*dum..." diyorsunuz. Gerçekten yoruldu-
nuz mu?*

- Bu, içimizdeki soruların bir an önce cevaplarının bulunmasıyla ilgili bir sabırsızlıktır. Evet, hep bir dağı tırmanıyoruz. Yorgunluk, mukadder olan bir şey ama asla bir yılgınlık değil sözü edilen... Gece, imgesiyle anlatılmak istenen şeylere bir an ewel ulaşma arzusu...

Son olarak söylemek istedikleriniz var mı?

- Hayatın zor geçitlerindeyiz. Bu bakımdan şiiri ve şiiriyeti olan her şeyi gündemimizetaşımak durumundayız. Buna vesile olduğunuz için size teşekkür ediyorum.

NEFTİ BİR ÖLÜM GRİ BİR GÖLGE

koyu bir geceyle başladığından
yakışksız oluyor düşleri şairlerin
ışksız kalıyorlar karanlığa bakmaktan
hayatla boğuşmaktan aşka vakit kalmıyor

nefti bir ölümle kuşatılan karanlık
nefti bir hüznle başlayan akşam kadar
sokulmuyor gecenin koyaklarına
ondandır ki sabah
gri bir gülümsemeyle çağırıyor güneşi
güneşi insanlar
aç bir çocuk gibi emiyorlar memelerinden
acı bir çığlık gibi vuruyor şairleri
umulmadık zamanda
onulmaz yerlerinden
nefti ölümünün
gri gölgeleri

ruhun derinliğinden şehre ceset sızıyor
dalgalar durulmuyor gecikiyor saatler
denizin içlerinde zifiri bir sıcaklık
ılık bir rüzgar saçların arasında
düşlerde geniş bir yenilmezlik ordusu
ve derin bir uçurum/hayatla
ölüm arasında

hangisi yaşamaktır
en haylaz rüyaları görüyorken şairler
en rahat uyanılan sabahlar kiminledir
nerdedir karanlığın boğulduğu ırmaklar
içten bir dua ile bağışlanan toprak
ve bir yürek sancısıyla gıcırdayan sedirde
ölüm
mitinglerden kalma bir slogan gibidir
varedilen bir düşman halkların arasında
ve yaşamak
çürümeye yüz tutmuş yerleridir gecenin
aşk; bende henüz çatlamamış bir tohum
öyleyse,
kapkara tüllerini gecenin örtüyorum üstüme.
aşk için heybemde kırık dökük bir hayat
aşk için heybemde yalnızlık taşıyorum

ŞİİR

İkinci kez yaşamak acıyı

I

Elimden bir şey gelmez

Bir damla kalırım sahillerde,

Uğuldar deniz

Mavilerde ahenk bulur

Açılır yelkenlisi

Şiir

Şiir ikinci kez yaşamaktır acıyı

Şiir ikinci kez yaşatmaktır

Şiir

Yaşamaktır, yaşatmaktır

II

Elimden bir şey gelmez

Söz veremem güneşe

Lacivert gecelerde bile eririm

Oysa şiir, gül bahçelerinde gezinir

Mavilerden his olur

Aynalarda akis

Elimden bir şey gelmez

Giderim uzaklara

Şiir benimle gelmez

Uzaklarda kalır

Şiir

III

Elimden bir şey gelmez

Belkide yıldızlar bağışlanır geceye

Bir yıldız daha kayar

İkinci kez

Şiir.

Şiir ikinci kez yaşamaktır acıyı

Şiir ikinci kez yaşamaktır

Şiir

Yaşamaktır.

ŞİİRİN VADİLERİ

Şairlik duygusallığa yönelmek, insanlığın aklından daha aşağılara hitabetmektir. Yani benzin gibi ısındıkça buharlaşan, buharlaştıkça iç basıncı değişen, en ufak bir kıvılcımla kontrolden çıkan bir patlayıcı ile oynamaktır şairlik.

Bu patlayıcı çok çeşitlilik arzeder. İnsan hücreleri nasıl ki organdan organa farklılık arz ediyorsa bu potansiyel enerji de yapısal farklılıklara sahiptir. Velhasıl insanın bu ince coğrafyası vadilerle doludur.

Ayrıca bu vadilerin zihne açılan birer kapısı, o kapılardan duylara uzanan kanalları da vardır. Hatta duylardan gelecek görüntü, ses, tat, koku, temaların bu vadilere aktığı doğrudan irtibat yolları vardır. Ki, kimi zaman akla uğramadan, duygular şiir vadilerine iner ve oraların buharlaşmasına neden olurlar.

İşte şair böylesi ince işlerle uğraşmaktadır. İnsanın o müthiş potansiyelinin saklandığı o vadilere iner, oraları karıştırır, oradan edindiği bir avuç 'o şeyi' sözlere ustaca yedirerek şiir denen kibriti elde eder.

Bir de şu var ki şairin vadiler coğrafyasından elde ettiği o hammadde hem menşei yönünden hem de işleniş yönünden iman ve amaca göre değişir. İmansız, salih amelsiz, Allah'ı zikretmeyen zalim kimselerin yaptığı şiirler azgınlara, sapkınlara etki eder, o azgın ve sapkın kişiler de o şairlere uyarlar.

Hayyam'ın şu şiiri herhalde şehvet vadisinden devşirilmiş ve sanatın imkanlarından yararlanılarak şehvet duygularını ateşleyici bir formdur:

"Bir tatlı güzel kız gelse, şu mevsimde eğer

Bir kırdan kadeh doldursa, şarap verse eğer

Herkes kınasın varsın, bu sözümden ötürü

Hayyam köpek olsun, cenneti isterse eğer

Tanrı cennette şarap içiceksin der
Aynı Tanrı nasıl şarabı haram eder
Hamza bir arabın devesini öldürmüş
Şarabı yalnız ona haram etmiş peygamber
(Ö. Hayyam)

Bu şiirin okunduğu ortamda şehvet azmaz mı? Bu şiirin azdırdığı ve böylesi şiirlere müptela imansız, amelsiz kişiler bu şairin peşine düşmez mi?

Yine apayrı dünyaların insanı olmasına rağmen şu şiir de aynı vadidendir aynı amaca hizmet etmektedir:

Kapılar tutulmuş neylersin

Yollar kesilmiş

Neylersin içerde kalmışız

Şehir yenilmiş neylersin

Açlıktır başlamış

Neylersin karanlık da bastırmış

Elde silah kalmamış neylersin

Sevişmezsın de neylersin

(Elvard)

Şu şiirde yalaklık diyarının mühürlü kapıları kırılarak elde edilen malzemeden oluşmuştur. Zalimlerin zulmünü körükler.

"Babam nur içinde yatsın, bana çok güzel ve mantıklı bir nasihat vererek, Devleti olmayanlardan ok gibi uzaklaş! Başını devlet sahiplerinin köyüne koy."

Böyle söyleyen şair bak neler diyor sultanına:

Meclisin mezesi, şeker dudaklı ve fıstık ağızlıların tebessümünden, zevk ise, gümüş tenlilerin endamı ve boyun-dandı. Bu sultan meclisine şöyle bir şiir salıyor şairimiz:

"Mızrap gibi esnek ve zarif kızlar aklı baştan alıyorlar

Yüzlerinden ışık saçıp ruhlara ve kalplere ferahlık veriyorlar."

Ya şu övgüye ne demeli:

Herkese bağışta bulunursun. İçin ve dışın şarap kadehi gibi saf ve berrak cömertliğinin kereminin sonu ve sınırı yok.

Bağışından yararlanan kimse artık fakirlik yüzü görmez.

Bunlar dünün devletlülerine yağ yakıp bir şeyler koparan, bunun için şiir vadilerinde gezinen, olmayanı gerçekmiş gibi söyleyen şairler. Ya çağdaşlarımız. Onlar da pek onlardan aşağı kalmıyorlar. Bir lidere ilah diyecek kadar azıtanlarımı ararsın, methiyelerle tepeler yaratanları mı...

İşte şiir acımasızlığın, zalimliğin vadi-sinden elde edilip sanatın çarkından geçirilirse zulmü körükleyen bir övgü halini alır. O şiir zalimlere bir destektir. Zalimler böylesi şairleri el altında bulundurur, onları bahşişlere boğar. O azgın zalim, o şairlere uyar, o şairler de

azgınlığı artıracak şiirler yaparlar.

Bir şiir şekli daha vardır ki o da insanlara uyku verir. Böylesi bir şiirin vatanı ise tembellik, korkaklık, körlük vadisidir ki, o muhataplarını uyuşturur, korkutur, köreltir. O şiir de kimilerini koyun gibi peşine takar gezdirir.

Ama başka vadileri de vardır o bel-denin. İman edip, salih amel işleyen, Allah'ı çokça ananlar, zalimlere meydan okuyanlar o beldenin adalet, yiğitlik, fazilet, cesaret ve güzellik vadilerine uğrarlar oradan elde ettiklerini sanatın o yapıcı yaratıcı tezgahından geçirerek şiir haline getirirler. Bu şiirlerin okunduğu ortamlarda ise yiğitlik yeşerir, fazilet artar adalet yükselir, güzellik hakim olur. Edep oluşur, haya çoğalır. İman eden, salih amel işleyen, Allah'ı çokça anan ve zulme başkaldıran şairler, yaradanı över, şeytanı yerer, güzel amelleri teşhir eder.

Bir bakın Yunus nasıl zikri çoğaltmış, nasıl Allah'ı anmış, salih amelle teşhir edişi nasıl. Bir bakın iman ehlinin insanlığa sunduğu şiirlere, bir şehvet kokusu, bir yalaklık, bir kibir bulabilir misiniz?

Sözün sonu şu ki şiirin hammaddesi insanın iç dünyasındadır. Oralara imansız, amelsiz, Allah'ı unutmuş bir vaziyette inen insanlar karşılarında şeytanı bulurlar. O da onları vadi vadi gezdirir. Açılmaması gereken kapıları açtırır, azgınlara yem gönderir. Müminleri ise imanları ve salih amelleri korur, Allah'ı anışları onlara yol gösterir. Dönüşte de insanlığın hayrına olacak güzel şeyler getirir. Bunlar da güzel bir tezgahtan geçti mi tadından yenmez, gönüllere şifa olur.

SEN VARSIN YA

Biter belki

Alışa alışa yiyip içtiğimiz şu acı
Gök dolu bulutlar hırçın çocuk
Ben yalnız ben öksüz ben yetim
Uzun sürmez tamam bu hercailik
Sanırsın duygular uçuk gölgeler camlarda
Kime gider çiçekler bilmez miyim yoksa

Ellerin kalıyor rüzgarın sesinde
Karıştı çocuklar benziyor birbirlerine
Yağmur kudurtan fırtına
Hasretin olur damlalar susarım
Yağmur çıldırtan fırtına
Kanamak yok sanmak var sadece
Saçların saçlarını savur yüzüme

Eksik dudakların bir de iğreti gülüşlerin
Yoksa sen reklamlardan
vitrinlerden mi beslendin
Gözyaşı neyi çözer neyi getirir
Hangi isyan telafi eder bu kırılmışlığı
Günler yaprak yaprak düşüverir
Bitmişsen tükenmişsen insanların umurunda mı
Biter bir gün bir sabah Şeytan homurtuları

Sen neredesin billahi neredesin
Bilsem filmlerdeki evine gelirim
Sesin yağmur sesi gibi
Açıyorsun bulutların arasından beyaz sarı
Uzanır ufuklardan ufuklara mesafeler
Gördüğüm düş uzak mı yakın mı
Büyüyor büyüyor alabildiğince görüntüler
Yüzün net değil ah şu aynalar
Dirilmek uçuşan rüzgarında tabiatın
Ufukları kanatır bakışlarını
Hep son adımı atıyorum sanki
Bilmezdim hedeflerin böyle bitmeyeceğini

Sen varsın sen ya
Sen varsın ya
Bitirecek beni bu hava korkuyorum
Ellerim sonsuzlukta
tutacak bir dal arıyorum
Bütün senin gözlerinde ben kalıyorum
Bayrakların yükseldiği içimde
Karanlık odaların törpülediği uzantı mıdır
Matemidir düşlerin bu ölebilirsen
Biter bütün kaygılar
kabuslar sevebilirsen

Elastiki duygular geçer gider
Gördüklerimiz yanılmamış meğer
Tel tel ağartmakta zaman sabahları
Avuçlarına sığmayan delikanlılık heyecanı
Sıyrılıp bu kahrolası yalnızlıklardan
ya da kalabalıklardan

ISLIK VE NEY

-M. Önal Mengüşoğlu'na

-25

hüzün kuşu kanat çırpıyor yokluk bahçesinde
sanrı ah! ışık sağnağında açtır ruhum
kristal bir küreciğin üstüne sızan ter tanecikleri

kefaretni ödüyor kimsesiz çocukluğuma
ey ulak, kar tanesine söyle ateşe koşmasın
siyahın renk olmadığını nasıl anlatırız geceye
mataramda ateş suyu, kandilim titrek
mahyalar yakılmış ya şehir-i ramazan için
...

körler gibi seslere gittik, ölüm aşka musallat
bayramlığımız incelmış bir kelime ustam
sorsak taşır
mı bizi bahar eteklerine

ipekler içinde bay hüzün, buzlar çözülüyor
zifafınız tabutta başlayacak
kefen, beyaz bir düş/ ibrahim makamında
karışacak salâmız
mayıs acılarına

yalnız ve çıplak son yolculuğumuzdur
yelkensis bir gemi demir alınca kıyıdan
usulca bırakmıştık külümüzü
şişe içinde acının atlasına

Selçuk KÜPÇÜK

BİLGELİK KIRILGANLIK VE MAVİ GÖZLERİN POZİTİF KALIŞI

evet / biz İsa'nın mavi gözleriyiz
mavi gözler kırılğan olur bilmekteyiz
ama bilişimiz
çok şeyimize hükmetmiyor süheyl
sen ne dersin
gözleri mavi olan kırılğan mıdır
ve kırılğanlık kadınlara mı muhaldır

hayır / hayır kadınlar çekilmiş acılardır
ve bu yüzden acılar muttasıldır
ve mavi gözler kırılğandır
biliyorum
ama bilişimiz
çok şeyimize hükmetmiyor süheyl

UNUTULMUŞ BİR HİCAP

gözlerine kum dolmuş
sarkık ve geniş bir midyeden
öte
birşey değilsin artık

birşey değilsin
bir avuç intihar bile

geceleyn rengini belli eder ölüm
çılgılığına kan bulaşır
kanına kum
tutup halebi getirirsin
ve
seversin kirpiklerini
romalı bir kedi gibi

romalı bir kedi gibi
titresin her daim
titrer ve dökersin tüylerini
çünkü tüy yabandır
çünkü aşk
saten gibi birşeydir şehirde

II

unutulmuş bir hicaptı seni deviren
esrik bir öykünme
ve gizli bir harfti
güzün muştusunu çözen

III

ay oldu şehri cinler kuşattı
bağrında durur hala hançeri
ay oldu
gök çalındı
çöktü toprak dam
cebimde şifreler varmış balam
cebinde güze dair muştı
ve gerçekmiş şehir
ve gerçekmiş aşk
ve gerçekmiş güz
de
gözündeki kum mu yalan / balam

SUSUŞUN KALBİ

derin bir gecenin
içine sinen kalbin
kopmuş bir yıldız gibi
göğüne kayar
ıstıraplara batar kalbin
duyarlılıktan uzak kalan kalbin
sıcaklığa sığınan
baharlara susuşu
gelinmez bir diyara uzanan
geçitleri belkide
uzuyan suskunluklar
gurbetteki memleketin
iklimine çevrilir
sürekli ber teveccühe
sınanır kalbinin yalnızlığı

tevekküle çırpınan
kalbinin
sabıra tükenen taraflarına
kuşlar çarparda
dağılır kalbin
uykusuzluğa tutulan
kalbin aynası
uzayıp kısalan bir günün
aksine vurur

birileri demirlenir kalbinin kıyısına
paslanır kalbin

UYKUSUNA ÇİĞ DÜŞEN

Horozlardan önce ses verir
Yalnızlığına sabahın
Süt sağan bebekler

Kimseler merak etmedi
Kendi sesini selamlayıp
Kumrulara ilk yem vereni

Geceyi yarıp gelen otobüslerin
Bekleyeni olmalı
Uykusuna çığ düşen yokunun

Akşamdan kalan meydanların
Üşümürlüğü ciğerlerinde
Rahat bir nefes alır

Telaşlar yarışacak birazdan

ÖZGE ÇOCUK MERSİNA

döşümün ayalarıyla ovulmaktan usanmış
uslanmamış çocuk
mersina

helezonlu geceye az kala
terli bir akşamın rivayetine gömülüyoruz işte
tünellerin yadsı serpilişinde
elbet bir çocuk var
mersina

çocuklar bilerekten boğuluyorlar annelerinde
yokuş dolduruyorlar gözümüze
sansar karartılarına avuç avuç-sunuyorlar sonra
intiharın gravürü yanlısı - bir sevişmedir -
bizden uzak olan
mersina

biyleyenmemiş yanımızla özge
kimsenin görünmediği aynalarda
yazgımız yanyana
özge çocuk mersina

HER AN TİTREKTİR ALINYAZIMIZ

önce hüznü ekildi yüreğimize
uyandık sevdalı düşlere
silkerek buruşuk yanlarımızı.

kitabın meydana aksetmeyen
ve her an unutuğumuz
yutarken yutkunduğumuz
harfleri serpiştirdik filizlensin diye.

coğrafyalarımda,
kalemin en keskin yanını dayayıp damarına
en son ve kutlu şiirlerini yazıyor çocuklar.

Yorulduğum seyretmekten ürkek kavisleri
artık çizmeliyim
titreyerek resmimi

SARARTI

kan ak'tı, aktı, aktı...
göl oldu alemde
sarartı yoktu benzimde.

bir kenarındaydım
göllenmiş kanın,
insanlar vardı
benzime baktılar
yüreğim yandı.

içim kanayarak vardım
bir kenarına daha gölün,
insanlar vardı,
gülüyorlardı,
benizlerine sıçramıştı kan.

gölde olmayanlarda vardı,
vicdan'ı ve ar'ı bilmeyenler,
gölden kan içenler.

sonunda erdim sona
görerek benzimi ve benzini insanların

ŞİİR SORUŞTURMASI III

Şiir var mı?

Sözün sağılarak gönül sofralarına sunulmaya başladığı günden bu güne dek şiir vardır. Olmaya da devam edecek. "Kar yılı var yılı" demiş atalar. Şiiri bir rahmet olarak düşünüyorum. Yağmursuz, karsız kalan topraklar o yıl nasıl ki kıt verirse, aynı şeyi insanlar-şairler için de düşünülebilir. Nasıl bir hayat yaşıyorsak, o hayatın şiirini yazıyoruz. Kendimizle o kadar çelişki içerisindeyiz ki, yaşadığımızı yazmak yerine yaşamadığımızı yazıyoruz. Şair yaşadığını yazmak zorundadır. Ve hangi hayatı yaşayacak, yaşarken hangi sıkıntılara göğüs gerecek, öncelikle bunun muhasebesini yapmak zorundadır. İşte bu muhasebe yapılıp, alacak verecek düşüldükten sonra kar hanesinde bir şeyler görülüyorsa, o, şiirdir. Kabenin duvarlarına asılan ve o günün geçer akçesi olanlar da şiirdi. Ama o şairler Kur'an'ın tabiriyle "Vadilerde şaşkın şaşkın gezinen..." hitabının muhatabı oldular. Biz mukarar "Burde" olan şiiri yakalamak için nefsimizin boynuna ip bağlama provaları yapıyoruz. Bu provaları yaptıktan sonra asıl yazmamız gerekenleri yazmalıyız. Sözün kovanına değnek dürterek çıkan kelimeleri yanyana, alt alta dizmek değildir şiir. Süratle kapitalistleşen bir dünyada gerçek manada şiiri yakalamak, aslanın ağzından ekmek çalmak kadar zorlaştı. Bu zorluğa talib olmadan tilkinin ağzından tavuğu bıraktırmak elbette şiir olmamalı. Bu zor benzetmelerle belki karamsar bir tablo çizmiş olduk, ama tadını unutamadığımız şiirlerin bir çoğu, şairlerin yüreğini parçalayarak açan kardelenler gibi doğmuştur.

Ciddi Bir Şiir Eleştirisi ve Eleştirmen Yokluğunun Doğurduğu Handikaplar Nelerdir?

Bir batılı şair genç bir şairin şiirlerini incelediğinde ikide bir şapkasını kaldırır ve indirir. Bunu gören genç şair "Üstad yanımdan yöremizden

kimse geçmiyor ama sen ikide birde selam veriyorsun" deyince Üstad: "Şiirlerinizde bazı dostlara rastladım da ondan selam veriyorum" der. Kimsenin burnundan kıl aldırmadığı bir zamanda eleştirmen olmak her babayiğidin kârı değil. Eleştirmen ya dostlarına kıyak geçecek, ya da ciddi ciddi eleştirisini yapacak. Eleştirmen elbette ikincisini yapmak zorunda. Genç şairlerin şiirlerine bir baktığımızda aynı tornadan çıkmış gibi bir tekdüzelik, sağdan soldan otlamalar, ya da birbirlerinin söylediklerini tersyüz edip ortaya birtakım şeyler koyma iddiasındalar. Arif Ay, bir zamanlar "Kayıtlar" da ufak yollu da olsa şiir eleştirisi yapıyordu. Benim "Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış"ı da eleştirmişti. Ben hariç şiir ve şiir kitapları eleştirilenler aynı dergide Ay'a ateş püskürmüşlerdi. Arif Ay'ın bu işi iyi yaptığını ve devam etmesi hususunda Ay'a yüklenenlere cevap şeklinde bir yazı yazmıştım. Dergi yöneticisi, yazıyı beğendiğini ama yayınlandığı taktirde eleştirilenlerin rahatsız olabileceğinden dolayı yazımızı yayınlamayacağını bir dostumuza söylemiş, daha sonra aynı yazıyı Kırâğı'nın 1. sayısında yayınlamayı uygun gördük ve yayınladık. Zannedersen Arif Ay, kendisine yapılan bu eleştirilerden sonra "Okurken"e son verdi. Aynı yazılara Kırâğı'da devam etmesini istedim. Devam edeceğini söylemesine rağmen bir kaç yazısından sonra "Okurken"i Kırâğı'da sürdürmenin aynı sıkıntıları getireceğini düşünmüş olmalı ki sürdürmedi. Sürdürmesini hala bekliyorum. Şairlerin, yazarların çoğu istiyor ki; şiirlerini Nuri Pakdil, Erdem Bayazıt, Sezai Karakoç eleştirsinsin. Gerçekten bu şahsiyetler bu ustaların görüşlerine ne kadar katılırlar bundan pek emin değilim. Okuyucudan çok yazar olduğu sürece eleştirmen rüyaları görmeye devam ederiz. Bugün bazı istisnalar hariç, şiir yazdıklarını iddia edenlerin

kitapları bin adetten fazla basılmıyorsa ve bu kitaplar bir yıl içerisinde tükenmiyorsa vakit kaybetmeden kendi kendimizin eleştirisini yapmak zorundayız. Her genç şair, usta şairlerin şiirlerinden aldıkları estetik düşünceyi donanarak, şiirini karşısına alıp, o ustaların bakış açılarına yakın bir bakış açısıyla şiirlerine bakmazlarsa, adı şaire çıkan bir sürü şair olur ama geriye şiir olarak anılacak şiir kalmaz.

Her Şeyin Pazarlanabilir Bir Meta Haline Dönüştürüldüğü Bir Ortamda Yazmanın ve Yayınlamanın Mantiği Nedir?

Yazmak ve yayınlamak ayrı ayrı şeylerdir. Sorunun cevabı biraz da kendi içinde gibi. Her yazılanı yayınlamanın bir mantığı yok. Yazmanın da bir namusu var. Dilinize gelen her kelimeyi ölçüp tartmadan ortaya dökmenin faturası Kdv'siyle ödenir. Borçtan korkmayanlar ve yüzünün tülü kirlenerek yüzü görünmeyenler çoğaldıkça yazmanın da bir mantığı olmayacaktır. Gazetelerin Kültür-Sanat sayfalarına bir bakın, yarısından fazlası reklama ayrılmış durumda.

Pazarlamacılığın ya da kıyakcılığın sonunun ayakçılık olacağı ciddi ciddi düşünülmeye başladığı zaman, yazmak ve yayınlamak mantığına yer açılır. O zaman konuşması gerekenler konuşur. Dinlemesi, okuması gerekenlerde kendilerine bir iyilik yapmış olurlar...

Gençlerimiz Neden Çok Konusup Çok Yazıyor, Tecrübelilerimiz Neden Susuyor?

"Başın olduğu yerde herkes ayak, ayağın olmadığı yerde herkes baştır" demiş, her kim demişse. Doğru da demiş. Saygıdan, sevgiden, samimiyetten haberdar olmayan gençler, kendi düşüncesindeki akranlarıyla konuşurken örnek alınması gereken kişinin kendisi olması gerektiği hususunda bilerek ya da bilmeyerek kendi yazdıklarını, konuştuklarını örnek verdiklerinden, önlerinde gidenlerin farkında değiller. Oysa ortaya konulan eserin beğenilmesi için daha önce varolan emsallerinden daha güzel olması ya da en azından onlara yakın olması gerekir. Gerek dünya değiştiren, gerekse yaşayan şairlerin-yazarların eserlerinin iyi bir okuyucusu ol-

madan yazmanın, yayınlamanın kapısını yumrukladıklarından önceliklerin de kendileri gibi yaptığını zannediyorlar. Konuşması gereken gençler konuşmasın demiyorum. Konuştuğu zaman lafı gediğine koyabiliyorlar mı, bunu yaparken kibirleniyorlar mı, önce buna bakmak lazım. Gençlerin elbette konuşmaları gerek ama konuşurken çizmenin neresine kadar çıkması gerektiğini de belirlemeyi bilmeliler. Daha önce ileri sürülen Usta-Çırak ilişkisi olmadığı müddetçe, gençler eteklerindeki cevher zannederek dökmeye devam edecekler. Bulanık suda balık avlama mevsimindeyiz ve gençler bu fırsatı iyi değerlendirmek istiyorlar. Tecrübeliler de gençlerin kulaklarındaki kurşunun erimesini bekliyor. Bırakalım gençler konuşmaya devam etsinler. Nasıl olsa susan ağızlar konuşan ağızları birgün yoracaktır.

Şölenler Şölen Gibi, Dergiler Dergi Gibi mi? Değilse Bu Yanılgıyı Sürdürmenin Gerekçesi Ne?

Şiir şölenleri niçin yapılıyor, dergiler niçin çıkıyor; bunların nedenlerini bilmeden işe koyulmanın sıkıntılarını yaşamaya başladık. Bahaeddin Karakoç'un "Dolunay"ı çıkarken, Taşra'da "Dolunay Şiir Şölenleri" ile başladı şiir şölenleri. Daha sonra benim de bir zamanlar yayın yönetmeni olduğum "Güneysu" dergisinin şiir şölenleri yapıldı. Gerek Kahramanmaraş'ta, gerekse Osmaniye'de yapılan bu şiir şölenlerinin son birkaçı hariç hepsi de "Şölen" gibiydi. Davet edilen şairler şiirlerini okumaktan ziyade, birbirlerinin daha yakından tanımak ve okuyucularına daha yakın olmak düşüncesiyle kilometrelerce yol katederek bu şölenlere katılıyorlardı. Hem de masraflarını kendileri karşılayarak. Günümüzde şiir şölenleri böyle mi? Belediyeler ya da çeşitli kuruluşların sponsorluğunu yaptığı şiir şölenlerine gelen şairlerin cephelerine üç-beş milyon yolluk koyup ister otobüsle, isterse uçakla memleketlerine uğurlanıyor. Bu şölenlerde kaç şair okuyucusuyla buluşuyor. Bunu şiir şölenlerine katılan şairler daha iyi biliyor. İş eski ciddiyetinden uzaklaştırıl-

di. Şiir şölenlerine harcanan masrafın az bir miktarı, bulundukları yerde yayın yapan dergilere destek olmak yerine, ark altından bostan bağışlanıyor gibi şiir şölenlerine harcanıyor. Bazı şairler tadı kaçan şiir şölenlerinin farkına varmaya başladı. Bu şiir şölenlerinin ciddiyetten uzaklaştığının farkına varanlar şiir şölenlerine katılmazken, diğerleri ise hâlâ şiirin kanatları altındalar.

Dergi gibi dergi var. Kötü paranın iyi parayı kovduğu gibi, çıkmak için çıkan dergilere rağmen yayınlarını devam ettirmeye çalışıyorlar. Böyle bir ortamda daha ne kadar direnecekler. Kayıtlar'ın, Kardelen'in, Palandöken'in kapandığı ve ikindiyazları'nın Ömer AKSAY eki olarak çıkmaya başladığı bir dönemde, Kırağı, bu dergilerde yazan insanlara hitap etmek ve aynı zamanda bir boşluğu doldurmak için çıktı. Çıktığı günden bugüne reklam almadı. Kimsenin borazanlığını yapmadı. Yöneticilerinin sesini yükselterek başkalarının sesini kismaya kalkışmadı. Hiçbir zaman böyle bir düşüncüyü savunmadı ve savunulara da karşı çıktı. Dergiler çoğalmaya başladı. Bu bağ olmazsa başka bağ olur düşüncesinde hareket edenler, yazdıklarını yayınlamama gibi bir sıkıntıyla karşı karşıya değiller artık. Yazdıklarını yeterli gönderin, bir dergide yayınlanmazsa diğerinde yayınlanır. Bu hengame içinde Kırağı ne kadar kendini savunacak, yayına devam eder mi etmez mi onu zaman gösterecek. Bir yayıncı olarak bu ortamda yayına devam etmenin bir manası yok ama, Kırağı'nın 45 günde bir yolunu gözleyen sayıca az, yürekçe fazla olan insanlara vefasızlık etmekle etmemek arasında bocalamaya devam edeceğiz anlaşılan...

Şiir Hayatın Vazgeçilmez Bir Gayesi mi? Şiiri Hayat Gibi mi Yaşamalıyız. Hayatı Şiir Gibi mi?

Genel manada şiir, şair için, hayatın vazgeçilmez bir bahanesidir. Şiiri hayat gibi yaşayamayız ama, hayatı şiir gibi yaşamak zorundayız. Aslında bu soru aynı kapıyı açabilecek iki anahtar gibi gözükse de, anahtarın birisinin dişleri farklı. Özellikle ikinci anahtar, hayatı şiir gibi ya-

sama anahtardır. Şair yaşadığını yazar. İki eliyle dünyanın dallarına asılıp, tek ayağıyla öbür dünya için çalışmak düşüncesindeyse, şiiri de iki arada bir derededir. Şairin hayatı "Su Kasidesi" gibi akmazsa, "Endülüs'e Ağıt" gibi, geçmişteki bir yaranın acısının hala dinmediğinin bilincinde olmazsa, "Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine" şiiri gibi, tüm sancılı İslam coğrafyasının skıntısını kendi sıkıntısı bilmezse, içinden dışına bir "Yağmur" gibi boşalmazsa, "Sakarya" gibi ayağa kalkmanın vaktinin geldiğine inanmıyorsa; ya yaşadığının farkında değil, ya da nefes alıp vermeyi ve heva anbarını doldurmayı yaşamak zannediyor. Önemli olan gerçek hayatı yaşamak için bu dünyada, o hayatın ilkeleri doğrultusunda hareket ederek ve yaşayarak gönüller arasına köprü kurmaktır. Biz hayatı böyle yaşar ve sağlam köprüler kurarsak kimliğimizdeki vasıfları yerine getirmiş oluruz. Yok değilse, önden gidenlerin niçin gittiklerini, bizi takip edeceklerini niçin takip edeceklerini bilmeden, donanımlardan yoksun kalırız. Bundan dolayı kendimizin ve takipçilerimizin hesabını zor veririz. Hayatı şiir gibi yaşayan ve dünya değiştiren bir çok şair tanıyor/biliyorum. Bu insanların peşlerinde gitmek gerektiğine inanıyorum. Herkesin birlikte at sürebileceği arkadaşları vardır.

İnsan yalnız doğar ve yalnız ölür. Birisi tek birlerle uğurlanır, diğeri... Şiiri hayat gibi yaşayan şairin şiirden uzaklaşması şairi bitirebilir ama, şiir tadında bir dünya şiir yazmadan da yaşanabilir.

Şair Var mı?

Şair var. Kendini Üstad yerine koyup "Öteki kim?" diyenler de var. Var olan şairlerin bir kısmı eleklerini astılar. Eleklerini asmayanlar ise; şiirlerini dinleyebilecek kulak ve gönülleri olan dinleyicilerini/okuyucularını bekliyorlardır belki de. Bu şairler yazdıklarını ya bir kenarda bekletiyorlardır ya da yüreğinde ki dizeleri paylaşacak kimse kalmadığı düşüncesiyle şiiri, gönül dallarına konan kuşlara okuyorlardır, kimbilir...

GÖNÜL YÜZLÜ YAR DEDIĞİM

Ya şiirdir
Ya İstanbul

Gözlerinle yıkanmış
Yağmurlar yağar toprağıma
ey sevgili
ben aşkınla sırlı-sıklam
sensiz üç öğün
kurşun olsa yediğim
- ne gam -
Şehnaz gülücüklerle gelir
Yürürsün en ince damarlarıma
Doru bir kırağıdır
dokunan yaprağıma

Ceylanım,
bozpalazım, kınalı kekliğim
a benim gözbebeğim
Sensiz vurmaz gün ışığı
Şu yaslı otağıma

Berceste mısralar gelir
dilime kadar / dökemem
Tutulmuşum ah / ey yar
Daha denizi yeni görmüşüm
Gökdelenleri, yeni!
Şu boğazdaki gümüş gerdanlıklar
vurmuş sallamış beni.

Düşlerimi büyüttüğüm
Şiirlerimle tüttüğüm bir şehir (din)
Sahillerinde martılarınla
Geldim işte dudak dudağa

"Altın" denilen "toprağına"
Yüzümü ne de safça sürdüm
Sana gönlümü düşürdüm.

Topkapı'nın sırlı mahfillerinde
Bab'ussade'de
Daha senden daha senden uzağa
Nelerimi götürdüm?
Mahzun bakar gibisin Süleymaniye'de

Sen şiir misin?
Sen İstanbul musun?
Ve benim kimliğim yanımda mı?
Nerede o sevdalar
Nerede azığım
Düşüm?

Ah ley gönül yüzlü yar
Her sabah gemiler kızaklara yeniden
Yeniden konar
Her akşam bir başka olur ölüşüm!

GÖLGE

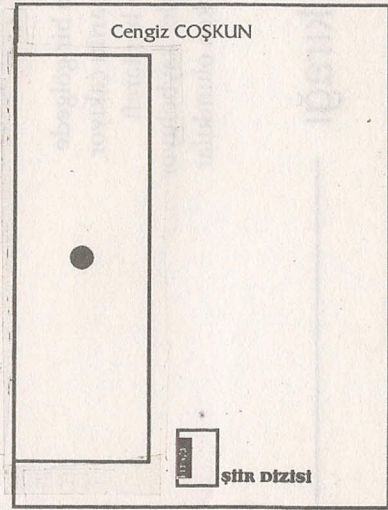
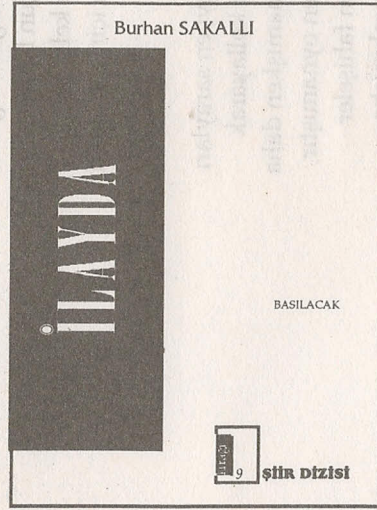
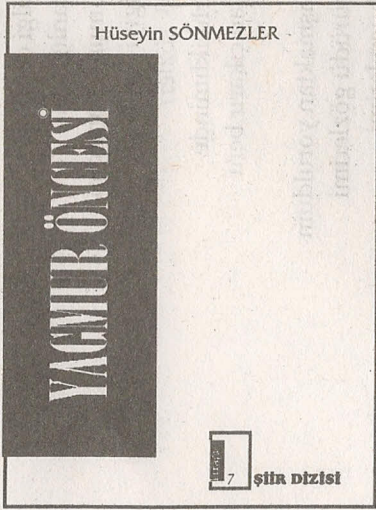
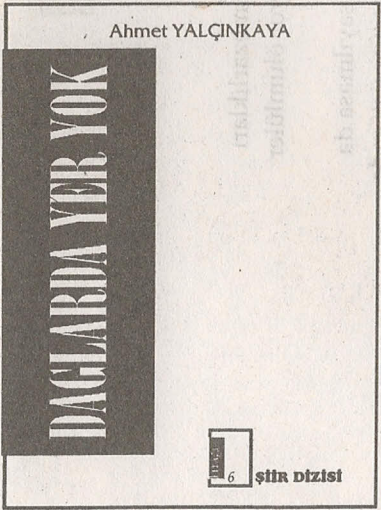
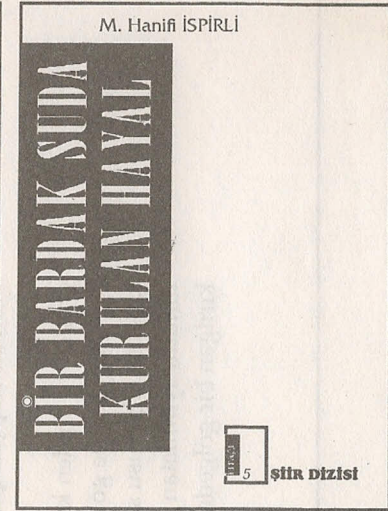
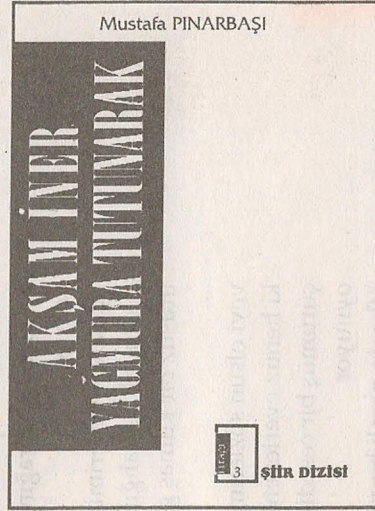
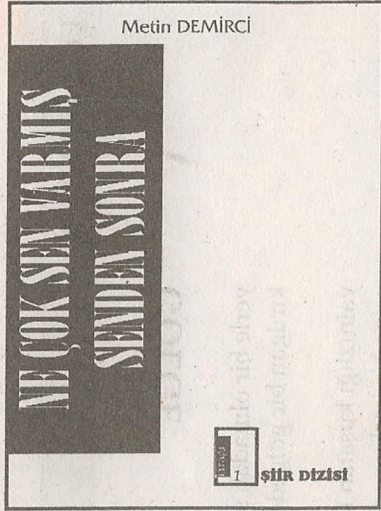
yerle bir olmadan şehrin mezarlıkları
kırılğan bir gölgede uyuyor ölümlüler

yalnızlığı kuşatan kabus sayılmasa da
aşına bir korkunun gölgesi var üstümde
dilimi doğğümleyen yenilgi cümleleri
kaybolur şehrin zifiri karanlığında
muttasıl çözümler ruhumun uçlarından
düşer bir yalnızlığa yenilgiyi tazeler
estetik ihanetler ironik aşk sözleri
büyük acılarımın yağmurlu ikliminde
bildiğim bütün sözler yalan çıkarır beni

çünkü ben ölümlerle savaşmaktan yoruldum
kılıçla sevişmekten kan bürüdü gözlerimi
tenimden koparılan diri hücrelerimi
ayıkladım toprağın ölü damarlarından
ve ben
kutsanan yerlerimi inciterek bir taşla
çıldırma hastalığına ilikledim ruhumu
ütüsüz bir kumaş gibi başladı yoksulluğu
....

veyi olsun sözlerimin ısıltılı yüzüme
ki henüz eyerlenen bir atın heybesinde
çürümüş bir cesedin kemiğiyle
oynuyor
öfkenin nemli hırçın buyurgan imgeleri
deviniyor beynimin yorgun hücrelerinde
yakıyor ellerimi korlaşan kelimeler
yağmurlar söndürmeden içimdeki ateşi
çöllere ulaşıyor
ve
mağrur efendilerin müzeyyen sarayları
yıkılıyor çürüyen zamanı kollararak
çocuklar yalnızlığı unutmamışken daha
kimbilir kaç şehir yerinden oynamıştır
utanarak yüzünü gizleyen fahişeler
kimbilir kaç şiiri şairsiz bırakmıştır

derken ve aniden kırılğan bir gölgede
buluşuyor yerle gök bir parıltı çakıyor
kıyamet uğultusu sarıyor her tarafı
umudu aydınlatan güneşler kayboluyor
kırılğan bir gölgede uyurken olumlular

Şiir kitaplarımız Bütün kitapçılarda 100.000.-TL'den satılacaktır. 10 Adetten az isteklerde posta masrafı eklenir. 50 Adet ve daha fazla isteklerde %20 iskonto uygulanır.
(Posta masrafı dahil) Posta Çeki Hesap No: Tayyip ATMACA 507532 Adres : P.K. 50 OSMANİYE Tel Ev: 0.322. 812 72 56 - 0.364. 226 94 92

FİYATI: 100.000.-TL